
Bludný kruh

...

Hazel dělilo od odbočky na příjezdovou cestu k Brandon Hall necelých pět kilometrů a se stejným radostným očekáváním jako kuň, který ucítil stáj, zrychlila tempo. Aniž o tom věděla, postupně zvyšovala náskok před mercedesem, který se řítí za ní a o jehož přítomnosti neměla tušení. Zpětné zrcátko nad čelním sklem obvykle používala spíše k úpravě nalíčení než ke kontrole provozu za sebou.

Řidič v masce Richarda Nixona hnal dodávku maximální možnou rychlostí, ale vtom si všiml, že se mu červené ferrari začíná vzdalovat. Věděl, že musí sportovní vůz dojet ještě před odbočkou k panství Brandon Hall. Otevřel postranní okénko a vyklonil se z něj. Pak zablikal dálkovými světly a začal divoce mávat vystrčenou paží nad hlavou, zatímco druhou rukou zmáčkl klakson a vyslal dlouhé, naléhavé zatroubení. Viděl, jak se vpředu jasně rozzářila červená brzdová světla ferrari a dodávka se k němu znovu přibližovala. Řidič opakovaně troubil a blikal světelnou houkačkou.

Hazel jeho počínání zprvu zmátlo, potom ji však napadlo, že jí nejspíš signalizuje, aby zastavila... Jenomže proč by to dělal? Pak si všimla, že silnice za dodávkou je prázdná. Po Hectorově Range Roveru ani stopa a Hazel smrtelně zbledla.

Hectorovi se něco stalo. Něco hrozného. Řidič dodávky se mě snaží na to upozornit. Hector se asi naboural. Možná je zraněný, nebo dokonce... Nedomázala myšlenku dokončit, ta představa byla příliš děsivá. Tvrdě dupla na brzdový pedál a zajela na úzký travnatý okraj silnice. Dodávka se k ní řítí za neustálého blikání a troubení. Řidič se pod maskou spokojeně zazubil. Lest mu vyšla, žena v červeném sportáku byla jeho podivným počínáním zjevně zmatená. Ferrari navíc zastavilo na místě, které se pro jeho účel ideálně hodilo. Plot z ostnatého drátu skončil daleko vzadu, ale příkop se podél silnice táhl dál.

V tom okamžiku se na hřebeni pahorku objevil Range Rover a Hector jediným pohledem obsáhl scénu před sebou.

„Nezastavuj tomu hajzlovi!“ ječel zoufale. „Jeď dál, má drahá, jeď co nejrychleji! Proboha svatého, jenom nezastavuj!“ S plynovým pedálem na podlaze se řítíl dolů svahem a prudce zrychloval, ale stále mu chybělo nejméně půl kilometru, což jej odsoudilo do role bezmocného diváka tragédie, která se před ním odehrávala.

Dodávka se blížila ke stojícímu ferrari a její řidič vůbec nezpomaloval. Když se dostal na úroveň sportovního vozu, prudce strhl volant, levým předním nárazníkem naboural do jeho boku a srazil lehké kupé do příkopu. Celá pravá strana karoserie byla promáčknutá a odřená, levý bok dosedl na dno škarpy, vnější kola se ocitla ve vzduchu. Mercedes se nárazem divoce zahoupal a odrazil se k protější krajnici. Jeho řidič zkušeným protipohybem volantu vyrovnal smyk, šlápl na plyn a rychle se vzdaloval.

Jezdec na motocyklu, který se celou dobu držel těsně za dodávkou, nyní zastavil vedle ferrari sraženého do příkopu. Zůstal v sedle připravený k okamžitému odjezdu, zato jeho spolucestující sesedl a rozběhl se k nabouranému sportovnímu vozu. Byl rychlý a mrštný jako opice. Na krajnici se odrazil, skočil na potlučený pravý bok ferrari a zůstal stát nad okénkem na straně řidiče, udržuje rovnováhu zvednutými pažemi. Teprve v té chvíli si Hector všiml, že drží v ruce dvoukilové kladivo. Ani nerozbitné sklo neodolalo prudkému úderu těžkého nástroje a prohnulo se v rámu. Muž v integrální přilbě se znovu rozmáchl. Tentokrát se sklo roztránilo na záplavu střepů a ta se vysypala na Hazel, kterou bezpečnostní pás napjatý přes mohutné břicho uvěznil na sedadle. Zvedla ruce, aby si chránila obličej před letícími střepy. Muž nad ní odhodil kladivo a sáhl do kapsy kožené kombi-
nézy.

Hector se již dostatečně přiblížil, aby zřetelně viděl, že útočník z kapsy vytáhl pistoli Smith and Wesson ráže dvacet dva s náboji Long Rifle a nasazeným dvacetimetrovým tlumičem, oblíbenou zbraň popravčích z izraelského Mossadu. Střelec volnou rukou zvedl tmavé hledí přilby a namířil prodlouženou hlaveň do kabiny sportovního vozu.

Hazel k němu vzhlédla. Spatřila obličej mladého černocho. V tom okamžiku si uvědomila hrozbu namířené zbraně a podél hlavně se podívala útočníkovi do očí. Zíral na ni lhostejně a bez nejmenší známky soucitu.

„Ne,“ zašeptala. „Prosím vás, čekám dítě. To nesmíte. Moje dítě...“ Zvedla ruce, aby si chránila tvář. Muž se stejně lhostejným výrazem stiskl spoušť. Tlumená zbraň vydala tichý, téměř neslyšný pleskavý zvuk. Pak se střelec ohlédl a spatřil, že se na něj řítí Hectorův Range Rover. Neměl čas na

druhý výstřel, ale byl profesionál a věděl, že první odvedl svou práci. Otočil se a seskočil z nabourané karoserie. V momentě, kdy dopadl, jej rozjetý terénní automobil nabral do zad se zvukem připomínajícím úder palice do kusu masa. Tělo přeletělo přes střechu Range Roveru a Hector vůbec nesnížil rychlost, vyrazil na plný plyn za mužem za říditky hony.

Motocyklista se pokusil zachránit tím, že strhl řídítka, otočil rukojeť plynu na doraz a smykem zadního kola se obrátil do protisměru. Málem se mu podařilo vyhnout se nespoutané mase oceli, ale Hector byl na něj příliš rychlý. Prudkým pohybem volantu změnil směr a okrajem předního nárazníku trefil roztočené zadní kolo hony. Motorka vyletěla v divokém přemetu do vzduchu a vyhodila jezdce ze sedla přímo pod kola Range Roveru. Přední a hned nato zadní kolo nadskočilo, když přejíždělo přes tělo. Hector ho ve zpětném zrcátku viděl, jak leží na vozovce, ale hned nato se omámený jezdec zvedl do sedu, přilba mu bezpochyby zachránila život. Hector dupl na brzdy a s rachotem zařadil zpátečku. Motocyklista viděl, jak se na něj žítí pozadu jedoucí vozidlo, a pokusil se vstát, ale Hector ho znovu srazil a jezdec zmizel pod vozem. Range Rover opět dvakrát poskočil a v příští vteřině vyplivl zpod přední části šasi dosmýkané tělo, které zůstalo ležet břichem dolů na asfaltu. Hector vyskočil z kabiny a rozběhl se k němu. Sklonil se a jediným pohybem uvolnil řemínek přilby, strhl ji muži z hlavy a odložil stranou. Pak mu zabořil koleno mezi lopatky a přišpendlil ho k zemi, jednou rukou se opřel o zátylek, druhou uchopil zraněného za bradu, prudce jí trhl do strany a téměř otočil hlavu dozadu. Obratle praskly jako lámané třísky. Z kožených kalhot kombinézy se ozval čvachtavý zvuk vyprazdňovaných vnitřností a do vzduchu se vznesl nechutný zápach. Hector zvedl přilbu, nasadil ji mrtvému na hlavu a zacvakl přezku. Pak opatrně otevřel průzor a odhalil mužův obličej. Policie se bude vyptávat a chtěl být připravený. S otisky prstů si nemusel dělat starosti, pořád měl na rukou kozinkové řidičské rukavice. Šílel obavami, co se stalo Hazel, a zoufale toužil se k ní rozběhnout, ale neodvážil se nechat za sebou živého nepřítele. Krýt si záda patří k nejzákladnějším pravidlům přežití.

Útočník, který vystřelil na Hazel, se vlekl na loktech a táhl za sebou paralyzovanou dolní polovinu těla. Náraz Range Roveru mu bezpochyby rozdrtil pánev nebo páteř, ale pořád byl ozbrojený. Kladiivo leželo na krajnici, kam ho střelec odhodil. Hector je v běhu zvedl a potěžkal ho, když se ze zadu přiblížil ke střelci. Muž měl bradu skloněnou k hrudníku, takže spodní zadní okraj přilby odhaloval dolní část krku zhruba od čtvrtého obratle. K dokon-

čení práce byla důležitější přesnost než hrubá síla. Hector se rozmáchl kladivem jen málo, ale při úderu švihl zápěstím. Ocel narazila do kosti s děsivým praskavým zvukem. Střelcova hlava dopadla se zaduněním na vozovku a muž ztuhl. Hector klesl na jedno koleno a otočil tělo na záda. Průzor přílby byl zvednutý a odhaloval široce otevřené, leč nevidoucí oči. V temných nilských rysech se zračilo překvapení. Hector si stáhl rukavici a nahmátl krční tepnu. Pulz necítil. Spokojeně si oddechl a znovu natáhl rukavici.

„Není pochyb, odkud jsi přišel, kámo. Tobě podobných jsem už viděl spousty,“ utrousil příkře, když si prohlížel obličej mrtvého. Schválně nechal průzor otevřený a obětoval ještě několik vteřin na to, že vtiskl do mrtvé ruky násadu kladiva a sevřel kolem ní nehybné prsty. Až bude policie zkoumat místo činu, jen těžko dospěje k závěru, že si tím kladivem sám zlámal vaz, uškříbl se v duchu.

Neztrácej čas hledáním pistole, nechej to na policii, řekl si, vyskočil a rozběhl se k převrácenému ferrari. Vyškrábal se na vrak a sklonil se k roztržitěnému okénku. Hazel ležela zhroucená na volantu. Rychle poklekl, vzal její hlavu do obou dlaní a otočil ji tváří k sobě. Obrovsky se mu ulevilo, když v krásném obličejí nespatrił žádnou stopu po střelném zranění. Oči měla otevřené, ale hleděla tupě před sebe.

Otřes mozku, pokoušel se zdůvodnit sám sobě skutečnost, že jeho žena vůbec nereaguje na podněty. *Určitě se udeřila do hlavy, když se auto převrátilo.* Pak nahlas řekl: „Budeš v pořádku, lásko moje. Za vteřinku tě odtud dostaneme.“ Přesto strčil špičky prstů do úst a zuby si stáhl rukavici, pak vsunul holé prsty pod bradu a sáhl na krční tepnu, aby se ujistil, že Hazel žije.

„Děkuji ti, bože všemohoucí,“ vydechl, když nahmatal slabý, ale pravidelný pulz. Musel vsunout horní polovinu těla do prázdného okenního rámu, aby dosáhl na přezku bezpečnostního pásu. Jednou paží objal Hazel kolem ramenou, aby ji podepřel, a uvolnil pás. Potom manželku narovnal a přehodil si její levou paži přes rameno, aby nesklouzla dolů. Navzdory pohodlnému životu, který v poslední době vedl, si zachoval dokonalou fyzickou kondici a zvedl horní polovinu Hazelina těla z okna. Políbil ji na tvář a pošeptal jí do ucha: „Jsi moje odvážná holčička.“ Když se jí snažil lépe uchopit, sundal její paži z vlastního ramene a zatajil dech, protože na prstech Hazeliny levé ruky spatřil krev. Se srdcem sevřeným úzkostí na ni zíral, než si všiml, že masivní zlatý snubní prsten zdeformovala jakási velká síla.

„Kulka!“ vydechl. Když na ni ta svině mířila, Hazel si rukama zakryla obličej a kulka narazila do prstenu. Projektil ráže dvaadvacet je lehký, a tak jej i relativně měkké zlato vychýlilo z dráhy. „Bude žít,“ zajásal. „Všechno bude zase v pořádku.“

Do svalů se mu vrátila síla. Přehodil nohy přes bok ferrari a vsedě vytáhl Hazel z vraku. Přidržel ji na klíně a položil si její hlavu na rameno. Sklouzl na zem a klusem se rozběhl k Range Roveru, manželku nesl v náručí jako dítě. Otevřel zadní dveře a veleopatrně ji uložil na sedadlo, pak ji obložil dekou a polštáři sedadel, aby nesklouzla na podlahu. Napřimil se a usmál se na ni, ale zoufalý výraz v očích prozrazoval, že mu rozhodně není do smíchu.

„Nikdy nedokážu vyjádřit, jak moc tě miluju,“ řekl jí a chystal se přibouchnout dveře, když jej znovu zalila vlna hrůzy, protože spatřil pramínek krve, který vytékal zpod světlých vlasů přes tvář na bradu a na krk.

„Ne!“ zaúpěl. „Ach bože, to ne!“ Natáhl k Hazel ruku, ale v obavě z nejhoršího ztratil odvalu se jí dotknout. Donutil se k tomu a prsty rozdělil prameny zlatých vlasů. Pod nimi se skrýval vstřel. Hector se sklonil a zkoumal ránu. Jako voják viděl bezpočet střelných poranění a vizuální ohledání potvrdilo jeho prvotní odhad. Masivní zlatý prsten odklonil lehký projektil z dráhy a zdeformoval ho. Odraz nestačil, aby se střela Hazel vyhnula. Kulka ji zasáhla do přední části lebky. Vstřel netvořil kulatý otvor, spíš protáhlou trhlinu ve skalpu. Projektil se za letu otočil a zaryl se do cíle bokem.

Hector jemně projel prsty po vlasech, ale výstupní otvor nenahmatal. Kulka zůstala vězet v lebce, v mozku.

Pevně zavřel oči. Ano, byl voják a viděl umírat řadu dobrých lidí. Ale toto ne, nikdy se nestal svědkem smrti jediné ženy, kterou skutečně miloval. Pokládal se za tvrdého muže, který zvládne i tu nejhorší situaci. Nyní však zjistil, jak hluboce se mýlil. Jeho duše se rozechvěla strachem a svět se s ním divoce otáčel. Zmobilizoval psychické síly a oslovil sám sebe: „Ty pitomče! Stojíš tady sklíčený jako baba, zatímco z ní uniká život. Hoď sebou! Zatraceně, dělej něco!“

Přivřel dveře, oběhl vůz, vklouzl za volant a otočil klíčkem. Motor jen zaškytal. Zkusil to znovu a tentokrát nastartoval. Horečně přemýšlel. Nejbližší všeobecná nemocnice je Royal Hampshire ve Winchesteru. Cesta za ním je zablokovaná a neprůjezdná. V hlavě propočítal nejrychlejší trasu k nemocnici. Zajede si o dobrých dvanáct kilometrů.

Nic jiného mi nezbyvá, pomyslel si chmurně a dupl na plyn. Jel rychle, velmi rychle a riskantně předjížděl pomalejší vozidla. Několikrát málem ne-

zvládl nebezpečnou situaci, ale riziko jako by jej osvobodilo a přinášelo mu spásu. Před vrcholem stoupání prosvištěl kolem přetíženého nákladáku a jen o vlásek se vyhnul protijedoucímu policejnímu automobilu. Hlídkový vůz se okamžitě otočil do protisměru a rozjel se za ním s ječící sirénou. Hector ve zpětném zrcátku spatřil reflexní modroztluté prvky na karoserii a za čelním sklem čepici se štítkem.

„Díky bohu,“ vydechl a zajel ke krajnici. Hlídkový vůz zastavil před ním. Vyskočili z něj dva strážníci a s vážným výrazem v obličeji zamířili k němu. Hector spustil boční okénko a vyklonil se z auta. Než mohli dopravní policisté cokoliv říci, křikl na ně:

„Moje žena byla postřelena do hlavy! Umírá! Musíte mě doprovodit do nemocnice ve Winchesteru.“ Strážníci se zastavili, jejich výraz se změnil ve starostlivý. „Tady! Vidíte? Leží vzadu,“ naléhal Hector. Muž s hodnostním označením seržanta na rukávu přiskočil k zadnímu okénku a nahlédl do kabiny.

„Kristepane!“ vykřikl. „Je to tam samá krev!“ Napřimil se a podíval se na Hectora. „Dobře! Jedte za mnou, pane.“

„Ať si váš kolega sedne dozadu k mé ženě. Může jí přidržovat hlavu, aby sebou neházela.“

„Petere, slyšel jsi toho muže,“ vyštěkl seržant a mladší policista se nasoukal na zadní sedadlo.

Hector mu jemně pomohl uložit Hazelinu hlavu na klín a křikl na seržanta: „Můžeme jet!“ Hlídkový vůz vyrazil s vyjící sirénou a Hector ho těsně následoval.

Před hlavním vchodem na pohotovost stála sanitka, ale seržant stiskl klakson a ambulance spěšně uvolnila místo Range Roveru. Seržant vyskočil z auta a hnal se do budovy. Téměř ihned se zase vrátil a přiváděl sanitáře v bílém plášti, který tlačil pojízdná nosítka. Hector mu pomohl naložit bezvládnou manželku a zakryl ji prostěradlem.

„Jděte se svou ženou, pane,“ vybídl ho seržant. „Počkám tady a později zapíšu vaši výpověď. Musíte nám říct, co se stalo.“

„Děkuji, seržante.“ Hector se otočil a spěchal za vozíkem.

Zastavila ho mladá lékařka. „Co se té paní stalo?“

„Byla postřelena do hlavy. Kulka uvízla v mozku.“

„Odvezte pacientku na rentgen,“ přikázala lékařka sanitáři. „Řekněte jim, že potřebuju boční a čelní snímky hlavy.“ Ohlédla se k Hectorovi. „Jste pacientčin příbuzný?“

„Je to moje žena.“

„Dostal jste se na nejlepší místo, pane. Dnes je u nás na konzultaci špičkový neurochirurg z Londýna. Požádám ho, aby vaši manželku co nejrychleji vyšetřil.“

„Můžu zůstat s ní?“

„Bohužel vás musím požádat, abyste počkal, dokud nepořídíme rentgenové snímky a dokud ji nevyšetří neurochirurg.“

„Chápu,“ odvětil Hector. „Najdete mě venku s policisty. Chtějí mou výpověď.“

Příštích třicet minut seděl Hector se seržantem v hlídkovém voze. Policista se jmenoval Evan Evans. Hector mu popsals místo, kde k přepadení došlo, a stručně vylíčil povahu útoku.

„Snažil jsem se bránit svou ženu před útočníky,“ vysvětloval, ale dával si pozor, aby neodhalil mnoho detailů. V očích zákona spáchal dvojnásobnou vraždu a potřeboval čas, aby si připravil věrohodnou krycí historku. „Najel jsem autem do motocyklu a domnívám se, že oba jezdci utrpěli zranění. Neměl jsem čas se jim věnovat. Záleželo mi pouze na tom, aby se mé ženě co nejrychleji dostalo patřičné lékařské péče.“

„Chápu, pane. Hned zavolám na stanici a požádám, aby vyslali na místo činu pohotovostní vozidlo. Obávám se, že technici zabaví auto vaší manželky, aby ho mohli podrobit forenznímu zkoumání.“ Hector chápavě přikývl a seržant pokračoval: „Vím, že nyní chcete být se svou ženou, ale později od vás budeme požadovat písemné místopřísežné prohlášení. Samozřejmě podepsané.“

„Máte mou adresu a číslo mobilního telefonu.“ Hector otevřel dveře hlídkového vozu. „Budu vám kdykoliv k dispozici. Děkuji, seržante Evansi. Jestli se moje žena uzdraví, velký díl zásluhy bude patřit vám.“

Když se vracel do nemocnice, vyběhl mu vstříc mladý lékař.

„Pane Crossi, neurochirurg vyšetřil vaši ženu a prohlédl si snímky. Chce s vámi mluvit. Je pořád u vaší paní. Pojdte prosím se mnou.“

Neurochirurg stál ve vyšetřovací kóji skloněný nad Hazel, která pořád ležela na vozíku. Když Hector vešel, napřímil se a vykročil mu v ústrety. Byl to pohledný muž středního věku, z něhož vyzařovala sebedůvěra mistra své profese, podepřená inteligencí a schopnostmi.

„Jsem Trevor Irving, pane...?“

„Cross. Hector Cross. Jak je na tom moje žena, pane doktore?“

„Kulka nevyšla z hlavy,“ odpověděl Irving věčně. „Uvázla v extrémně delikátní poloze a způsobuje krvácení. Musíme ji okamžitě odstranit.“ Ukázal na prosvětlený panel, na němž visely rentgenové snímky. Světlý stín zploštělé střely ostře kontrastoval s šedou tkání a kostmi.

„Rozumím.“ Hector odvrátil oči, nechtěl se dívat na strašlivého zvěstovatele smrti.

„Je zde navíc komplikace způsobená těhotenstvím vaší ženy. Jak dalece pokročilo?“

„Je ve čtyřicátém týdnu. Dnes dopoledne ji vyšetřoval gynekolog.“

„Tak nějak jsem to odhadoval,“ opáčil Irving. „Matčina operace může mít na plod neblahý vliv. Jestli ji ztratíme, můžeme s ní ztratit i dítě.“

„Musíte mou ženu zachránit za každou cenu. Je jediná, na kom sakra záleží!“ prohlásil Hector divoce.

Lékař zamrkal. „Ono zatraceně záleží na obou, pane Crossi. Na to sakra nezapomínejte.“ Jeho tón si v ničem nezahlasil s Hectorovým.

„Upřímně se omlouvám, pane doktore. Samozřejmě jsem to tak nemyslel. Snad mě omlouvá i skutečnost, že prožívám obrovský stres.“

Irving v Hectoru Crossovi poznal muže, který tak snadno neustupuje. „Uděláme, co bude v našich silách, abychom zachránili oba, matku i dítě. Potřebujeme však váš souhlas, aby tady doktor Naidoo ihned vyjmul plod císařským řezem za použití spinální anestezie. Teprve potom mohou vyoperovat kulku.“

Otočil se k druhému lékaři v kóji, který přistoupil k Hectorovi a podal mu ruku. Byl to mladý Ind, ale mluvil bez nejmenší stopy přízvuku. „Dítě je pořád ve výborném zdravotním stavu. Císařský řez je velmi jednoduchý zákrok. Neexistuje při něm prakticky žádné riziko a ani vaše žena, ani dítě při něm neutrpí žádné trauma.“

„No dobře. Udělejte to. Podepíšu jakýkoliv papír, který mi předložíte.“ Cítil se stejně chladný jako vlastní hlas, který mu zněl v uších.

...